951-47

981-٤٧

ES CLAIMS TRIBUNAL

دیوان داوری دعاوی ایران - ایالات متحده

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFE

Case No. 951 Date of filing: 14. Jan 87

** AWARD - Type of Award _____

- Date of Award _____

_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision 14. Jan 87

_____ pages in English 11 pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____

- Date _____

_____ pages in English _____ pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____

- Date _____

_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____

- Date _____

_____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: _____

_____

- Date _____

_____ pages in English _____ pages in Farsi

R/12

47

دیوان داوری دعاوی ایران - ایالات متحده

MS TRIBUNAL

Case No. 951

Chamber One

پرونده شماره ۹۵۱

شعبه یک

تصمیم شماره دی.ئی.سی ۵۶-۹۵۱-۱

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

دادگاه داوری دعاوی ایران - ایالات متحده

FILED - ثبت شد

Date 14 JAN 1987 تاریخ

۱۳۶۵/۱۰/۲۴

No. 951 شماره

DUPLICATE ORIGINAL

«نسخه برابر اصل»

دولت جمهوری اسلامی ایران،

خواهان،

- و -

دولت ایالات متحده امریکا،

خوانده.

تصمیم

اول - <u>سوابق امر</u>

۱ - در هفدهم دسامبر ۱۹۸۴ (۲۶ آذر ماه ۱۳۶۳) شعبه ویژه دیوان حکم مبتنی بر شرایط مرضی الطرفین شماره ۷۷۲-۱۵۲ را در پرونده شماره ۷۷۲ صادر کرد و طی آن موافقتنامه حل و فصلی همراه با دو پیوست و دو ضمیمه آن را قبول و ثبت نمود. موافقتنامه حل و فصل بین الکترونیک دیتاسیستمز کورپوریشن ("ئی دی اس") و سازمان تامین اجتماعی ایران ("سازمان") که اصالتا" از طرف خود و وکالتا" از طرف تعدادی از واحدهای دیگر ایرانی عمل می کرد، منعقد گردیده بود. موافقتنامه حل و فصل ضمن سایر موضوعات مقرر می داشت که ئی دی اس ترتیب آزاد شدن وجوه توقیف شده در ایالات متحده را فراهم آورد و سازمان مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار به ئی دی اس بپردازد و ادعاهای مطروح در پرونده های شماره ۵۷۹ و ۹۵۱ و الف - ٦ و قسمتی از پرونده شماره الف - ۱۵ را مسترد نماید. پرونده شماره ۷۷۲ به موجب حکم مبتنی بر شرایط مرضی الطرفین در تاریخ ۱۷ دسامبر ۱۹۸۴ (۲۶ آذر ماه ۱۳۶۳)، و پرونده شماره ۵۷۹ طبق دستوری به همان تاریخ، مختومه گردید.

۲ - در اول ژوئن ۱۹۸۳ (۱۱خرداد ماه ۱۳۶۲) "درخواست استرداد و ختم ادعاها" در پرونده حاضر به ثبت رسید. درخواست مزبور را ابوالفضل فاطمی شریعت پناهی "از طرف خواهانها" و آقای تی. دبلیو. لوس (سوم)" از طرف خواندگان" امضاء کرده بودند. در ۲۵ اکتبر ۱۹۸۴ (۳ آبان ۱۳۶۳) دیوان طی دستوری از طرفین دعوت کرد نظرات خود را درباره درخواست فوق الذکر تسلیم و به ویژه اعلام نمایند که آیا امضاء کنندگان درخواست به ترتیب از جانب خواهان و خوانده اختیار امضای آن را داشته‌اند یا خیر.

۳ - در ۱۰ دسامبر ۱۹۸۴ (۱۹ آذر ماه ۱۳۶۳) نامه‌ای به امضاء "رئیس هیئت مدیره و مدیر عامل و قائم مقام وزیر بهداری در سازمان تامین اجتماعی" در دیوان به ثبت رسید

که طی آن استرداد پرونده شماره ۹۵۱ تائید و لیکن قید شده بود که استرداد پرونده "منوط است به وصول و ایصال کلیه مبالغی که در تفاهم نامه قید شده و باید به حساب سازمان تامین اجتماعی در ایران واریز گردد." در ۲۷ فوریه ۱۹۸۵ (۸ اسفند ماه ۱۳۶۳) خوانده، ایالات متحده، نظرات خود را به ثبت رساند و متذکر گردید که هر چند وی طرف موافقتنامه حل و فصل ثبت شده در پرونده شماره ۷۷۲ نبوده، و از اختیار آقای پناهی برای امضای درخواست مورخ اول ژوئن ۱۹۸۳ (۱۱ خرداد ماه ۱۳۶۲) از طرف خواهان اطلاعی نداشته و آقای لوس از طرف ایالات متحده نمایندگی نداشته، معهذا "با ختم پرونده شماره ۹۵۱ موافق است".

۴ ـ در ۱۵ ژانویه ۱۹۸۵ (۲۵ دی ماه ۱۳۶۳) دیوان دستور زیر را صادر نمود:

> "نظر به آنکه حکم مبتنی بر شرایط مرضی الطرفین شماره ۷۷۲ـ۱۵۲ شعبه ویژه بعد از ثبت، بلادرنگ در تاریخ ۱۷ دسامبر ۱۹۸۴ (۲۶ آذر ماه ۱۳۶۳) ابلاغ گردیده، و با فرض اینکه پرداخت های مقرر به عمل آمده است، دیوان داوری بدینوسیله به اطلاع طرفین می رساند که در نظر دارد پرونده حاضر را مختومه اعلام نماید مگر آنکه طرفین تا تاریخ ۲۲ فوریه ۱۹۸۵ (سوم اسفند ماه ۱۳۶۳) خلاف آن را به دیوان اطلاع دهند."

۵ ـ در ۲۲ فوریه ۱۹۸۵ (۳ اسفند ماه ۱۳۶۳) نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران تلکس ارسالی سازمان تأمین اجتماعی را تسلیم نمود. تلکس مزبور حاکی از این بود که سازمان مبلغ ۱۴۵،۰۰۰ دلار کمتر از مبلغ مورد توافق در موافقتنامه حل و فصل منعقده در پرونده شماره ۷۷۲ دریافت داشته است و اضافه شده بود که سازمان مشغول پیگیری موضوع است و از دیوان درخواست شده بود که از صدور هرگونه حکم در جهت قطعیت ختم پرونده شماره ۹۵۱ تا اعلام نظر قطعی سازمان مزبور خودداری کند.

۶ ـ با توجه به این اخطار، دیوان طی دستور مورخ ۱۸ ژوئن ۱۹۸۵ (۲۸ خرداد ماه

۱۳۶۴) ضمن جلب توجه خواهان به نظراتی که ایالات متحده در پرونده شماره الف -٦ ثبت کرده بود، از وی درخواست کرد که نظر نهائی خود را درباره ختم پرونده شماره ۹۵۱ اعلام دارد. دیوان در تاریخ ۲۲ ژانویه ۱۹۸۵ (۲ بهمن ماه ۱۳۶۳) از خواهان، سازمان تاءمین اجتماعی، درخواست کرد که به محض ایفای شرایط مربوط، استرداد پرونده شماره الف -٦ (۱) را تائید کند(۲). ایالات متحده در ۱۸ مارس ۱۹۸۵ (۲۷ اسفند ماه ۱۳۶۳) نظر خود را درباره اعتراض ایران به ختم پرونده‌های الف -٦ و ۹۵۱ اعلام و درخواست کرد که دیوان پرونده الف -٦ را مختومه اعلام نماید.

۷ - در ۲۱ اوت ۱۹۸۵ (۳۰ مرداد ماه ۱۳۶۴) سازمان نظر نهائی خود را درباره ختم پرونده الف - ٦ و در ۲۸ فوریه ۱۹۸٦ (۹ اسفند ماه ۱۳۶۴) عین همان نظر را در پرونده حاضر به ثبت رساند.(۳) سازمان استدلال می کند که موافقتنامه حل و فصل منعقده در پرونده شماره ۷۷۲ کاملا" اجراء نشده و وی تا اخذ تصمیم نهائی در مورد اینکه آیا واقعا" موافقتنامه حل و فصل به طور کامل اجراء شده یا نشده "حق خود نسبت به تعقیب پرونده های ذیربط را در دیوان و سایر مراجع قضائی بین المللی محفوظ می دارد."

---

(۱) خواندگان پرونده شماره الف -٦ ایالات متحده و ئی دی اس می باشند.

(۲) در همان تاریخ دیوان از دولت ایران، خواهان پرونده الف -۱۵(ادعای چهارم)، درخواست کرد که تائید خود را درباره استرداد قسمت ذیربط ادعا به ثبت رساند. ایالات متحده، خوانده آن پرونده، قبلا" موافقت خود را تا ختم پرونده اعلام کرده بود.

(۳) با اینکه سازمان متذکر گردید که این نظرات را در "الحاقیه لوایح قبلی و دفاعیات پرونده‌های الف - ٦ و الف - ۱۵ و ۹۵۱" به ثبت رسانده، ولی این نظرات در پرونده الف - ۱۵ (ادعای چهارم) ثبت نشده بود.

دوم - <u>واقعیات و اظهارات طرفین</u>

۸ - حکم شماره ۷۷۲-۱۵۲ شعبه ویژه که در تاریخ ۱۷ دسامبر ۱۹۸۴ (۲۶ آذر ماه ۱۳۶۳) در پرونده شماره ۷۷۲ صادر گردید، موافقتنامه حل و فصلی را که بین ئی دی اس و سازمان منعقد گشته بود و دو ضمیمه و دو پیوست داشت، به عنوان حکم مبتنی بر شرایط مرضی الطرفین ثبت کرد. در موافقتنامه حل و فصل مزبور ضمن مطالب دیگر مقرر گردیده بود که ئی دی اس ترتیب آزاد کردن وجوه توقیف شده در ایالات متحده را فراهم آورد و سازمان مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار به ئی دی اس بپردازد و پرونده‌های شماره ۵۷۹ و ۹۵۱ و الف -۶ و بخشی از پرونده الف -۱۵ (ادعای چهارم) را مسترد دارد. در حکم قید شده بود که مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار از محل حساب تضمینی پرداخت شود.

۹ - در ارتباط با اختلافات ئی دی اس و سازمان، وجوهی در ایالات متحده توقیف شده بود ("حساب توقیفی") که در تاریخ ۱۵ مارس ۱۹۸۳ (۲۴ اسفند ماه ۱۳۶۱) به ۲۶،۸۴۷،۹۷۹/۴۰ دلار بالغ می شد. موافقتنامه حل و فصل مقرر می داشت که "بانک کارگزار" منتخب طرفین از محل حساب توقیفی مبلغ ۱۰،۳۰۲،۹۷۹/۴۰ دلار به سازمان و مبلغ -/۱۶،۵۴۵،۰۰۰ دلار منهای پاره‌ای کسور به ئی دی اس بپردازد. قرار بود مبلغ خالص قابل پرداخت به ئی دی اس که در موافقتنامه حل و فصل میزان آن ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار محاسبه شده بود، از محل حساب تضمینی پرداخت گردد. طرفین توافق کرده بودند که "رئیس دیوان در اسرع وقت به بانک مرکزی الجزایر دستور دهد طبق روش معمول خود فورا" از محل حساب تضمینی مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلارامریکا به کارگزار امانی انتقال دهد تا طبق روش پرداخت مقرر [در موافقتنامه حل و فصل] به الکترونیک دیتاسیستمز پرداخت شود. این مبلغ از این پس "وجه مصالحه" نامیده خواهد شد.

۱۰ ـ در پیوست دو موافقتنامه حل و فصل در مورد نحوه پرداخت به ئی دی اس و سازمان، دو روش پیش بینی شده بود. طبق روش اول، قرار بود که بانک کارگزار پس از دریافت وجوه حساب توقیفی و "وجه مصالحه"، مبلغ ۲۶،۸۴۷،۹۷۹/۴۰ دلار به علاوه بهره مشخص به سازمان و مبلغ ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار به علاوه بهره مشخص به ئی دی اس پرداخت نماید. قرار بود که هرگاه وجه مصالحه قبل از وصول وجوه حساب توقیفی یا تا دو روز بعد از آن به دست بانک کارگزار نرسد، از روش دوم استفاده شود. در آن صورت بانک کارگزار موظف بود ابتدا از وجوه حساب توقیفی مبلغ ۱۹،۷۴۷،۵۷۰/۲۰ دلار به علاوه بهره مشخص به سازمان، و مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰دلار به علاوه بهره متعلقه به ئی دی اس بپردازد. بعد از آن قرار بود که بانک کارگزار پس از وصول وجه مصالحه آن را به سازمان پرداخت نماید.

۱۱ ـ در عمل، از روش دوم استفاده شد. وجوه حساب توقیفی آزاد و مدتها قبل از وصول وجه مصالحه در بانک کارگزار تودیع گردید. در نتیجه، بانک کارگزار در ۳۱ مه ۱۹۸۳ (۱۰ خرداد ماه ۱۳۶۲) مبلغ ۱۹،۷۴۷،۵۷۰/۲۰ دلار به سازمان و مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار به ئی دی اس پرداخت نمود. پس از صدور حکم مبتنی بر شرایط مرضی الطرفین، بانک کارگزار از فدرال رزرو بورد نیویورک ("فدرال رزرو") مبلغ ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار بابت آن حکم دریافت کرد. این مبلغ عبارت از همان مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار منهای ۲ درصدی بود که فدرال رزرو از آن کسر کرده بود. طبق قوانین ایالات متحده، فدرال رزرو ملزم است که از مبلغ احکام صادره از محل حساب تضمینی به نفع خواهانهای امریکائی [۲ درصد] کسر نماید. سپس مبلغ ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار توسط بانک کارگزار به سازمان پرداخت گردید. تا اتخاذ تصمیم نهائی توسط دیوان درباره این مابه‌التفاوت، یعنی مبلغ ۱۴۲،۰۰۸/۱۸ دلار است، که معادل ۲ درصدی می‌باشد که فدرال رزرو کسر

کرده سازمان با ختم پرونده حاضر مخالف است.(۴)

۱۲ - سازمان اذعان دارد در هر دو روش پرداخت مبلغی که باید به موجب موافقتنامه حل و فصل به ئی دی اس داده شود، ما به التفاوتی به میزان ۱۴۲،۰۰۸/۱۸ دلار وجود دارد. سازمان همچنین معترف است که این تفاوت مربوط به ۲ درصدی است که فدرال رزرو از مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلاری که قرار بود از محل حساب تضمینی پرداخت شود، کسر می‌کند. توضیحی که سازمان برای این تفاوت در مبالغ پرداختی به ئی دی اس می دهد، به شرح زیر است. در روش اول که فرض بر این بود که وجه مصالحه قبل از پرداخت به ئی دی اس به دست بانک کارگزار خواهد رسید، مقداری که بانک کارگزار از مبلغ مصالحه دریافت می نمود، فقط ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار (یعنی ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار پرداختی از محل حساب تضمینی منهای ۲ درصد کسر شده توسط فدرال رزرو) بوده، و سپس بانک کارگزار این ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار را به ئی دی اس می پرداخت. در روش دوم قرار بود پرداخت به ئی دی اس قبل از وصول وجه مصالحه، یعنی ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار، صورت گیرد. ئی دی اس موظف بود بعد از دریافت وجه مصالحه از محل حساب تضمینی ۲ درصد آن را به دولت ایالات متحده بپردازد. سازمان استدلال می کند که موافقتنامه حل و فصل به وضوح حاکی است که ئی دی اس ملزم به پرداخت ۲ درصد بوده و سازمان و نه ئی دی اس مآلا" حق نداشت بیش از ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار دریافت نماید، و سازمان مآلا" حق داشت که تمامی وجوه حساب توقیفی، یا ۲۶،۸۴۷،۹۷۹/۴۰ دلار، را دریافت کند و موافقتنامه حل و فصل نمی توانست سازمان را مسئول پرداخت وجوهی کند که در حکم مالیاتی است که دولت ایالات متحده بر خواهانهای امریکائی که از محل حساب تضمینی پول می‌گیرند، وضع

---

(۴) سازمان همین مخالفت را در نظرات خود که در تاریخ ۲۱ اوت ۱۹۸۵ (۳۰ مرداد ماه ۱۳۶۴) در پرونده الف - ۶ به ثبت رسانده، مطرح کرده است. رجوع شود به زیرنویس ۳ فوق و متن ضمیمه آن.

کرده است. سازمان اظهار می کند که دولت ایالات متحده با کسر ۲ درصد مانع اجرای کامل موافقتنامه حل و فصل بین ئی دی اس و سازمان گردیده و متذکر می شود که "هم اکنون نیز دولت امریکا می تواند از قدرت حاکمیت خویش ... برای وصول مالیاتهای قانونی خود از ئی دی اس" که اجرای کامل موافقتنامه حل و فصل را امکان پذیر می سازد، استفاده نماید.

۱۳ ـ طبق اظهار ایالات متحده، طرفین موافقتنامه حل و فصل در پرونده شماره ۷۷۲، قبول کرده بودند که تقبل پرداخت ۲ درصد (یا ۱۴۲،۰۰۸/۱۸ دلار) توسط ئی دی اس یا سازمان به روش پرداخت مورد عمل بستگی خواهد داشت. دولت ایالات متحده مدعی است که از ارقام مصرح در موافقتنامه حل و فصل روشن است که اگر پرداخت به روش اول صورت می گرفت ئی دی اس فقط ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار دریافت می کرد و در نتیجه پرداخت ۲ درصد را تقبل می نمود. ایالات متحده استدلال می کند که همینطور از صورتبندی روش دوم روشن است که اگر از این روش استفاده می شد، در آن صورت پرداخت ۲ درصد برعهده سازمان می بود. با این روش، وجه مصالحه پرداختی از حساب تضمینی تنها بعد از کسر ۲ درصد توسط فدرال رزرو به دست بانک کارگزار می رسید و بنابراین بانک کارگزار فقط می توانست مبلغ کمتر، یعنی ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار را به سازمان بپردازد.

سوم ـ <u>دلایل تصمیم</u>

۱۴ ـ همانگونه که اشاره شد، موافقتنامه حل و فصلی که بین ئی دی اس و سازمان در پرونده شماره ۷۷۲ منعقد و به عنوان حکم مبتنی بر شرایط مرضی الطرفین ثبت گردید، مقرر می داشت هم وجوه حساب توقیفی و هم وجه مصالحه پرداختی از محل حساب تضمینی نزد بانک کارگزار تودیع شود، و سپس بانک کارگزار وجوه تودیعی را به ترتیب

به ئی دی اس و سازمان بپردازد. در دستورالعمل مندرج در پیوست دو موافقتنامه حل و فصل، دو روش برای پرداخت وجوه مزبور پیش بینی شده بود. در روش اول قرار بود که مبلغ ۲۶،۸۴۷،۹۷۹/۴۰ دلار از حساب توقیفی به علاوه بهره مشخص به سازمان و "مبلغ ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار "به علاوه بهره مشخص به ئی دی اس پرداخت شود. و قرار بود اگر وجه مصالحه ظرف دو روز بعد از وصول وجوه حساب توقیفی به بانک کارگزار واصل نگردد، از روش دوم استفاده شود. در این صورت، قرار بود از وجوه حساب توقیفی مبلغ ۱۹،۷۴۷،۵۷۰/۲۰ دلار به سازمان و مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار به ئی دی اس پرداخت شود. و پس از دریافت وجه مصالحه، مبلغ دریافتی به سازمان پرداخت گردد. چون وجه مصالحه ظرف دو روز بعد از وصول وجوه حساب توقیفی نزد بانک کارگزار تودیع نگردید، عملا" از روش دوم پرداخت استفاده شد.

۱۵ ـ طبق توافق طرفین قرار بود که وجه مصالحه طبق "روش عادی" (تاکید اضافه شد) از محل حساب تضمینی پرداخت شود. رجوع شود به پاراگراف ۹ فوق. ظاهرا" این صورتبندی نشان می دهد که هم ئی دی اس و هم سازمان می دانستند و قبول کرده بودند که با آنکه رئیس دیوان دستور انتقال مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار از محل حساب تضمینی را صادر می کند، ولی فدرال رزرو نیویورک طبق "روش عادی" خود ۲ درصد از آن را، همانطور که در مورد کلیه پرداختها از محل حساب تضمینی به نفع خواهانهای امریکائی عمل کرده، کسر خواهد کرد. در نتیجه، وجه مصالحه که به دست بانک کارگزار می رسید ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار (یعنی مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار حکم منهای ۲ درصد) می‌بود و ئی دی اس و سازمان توافق کرده بودند که در صورت استفاده از روش دوم پرداخت، بانک کارگزار پس از وصول ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار آن را به سازمان پرداخت نماید.

۱۶ ـ روش اول پرداخت که مآلا" مورد استفاده قرار نگرفت، این استنباط از تفاهم ئی

دی اس و سازمان و توافق آنها در مورد وجه خالص مصالحه را که از محل حساب تضمینی به بانک کارگزار پرداخت می گردید، تائید می نماید. در روش اول قرار بود مبلغ ۲۶،۸۴۷،۹۷۹/۴۰ دلار، معادل وجوه حساب توقیفی به سازمان پرداخت شود و مبلغ پرداختی به ئی دی اس مشخصا" "۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲" دلار بود. بنابراین مبلغ اخیر معادل مبلغ ۷،۱۰۰،۴۰۹/۲۰ دلار دریافتی از حساب تضمینی منهای ۲ درصدی بود که فدرال رزرو طبق "روش عادی" پرداخت مبالغ احکام دیوان کسر می کرد.

۱۷ - فدرال رزرو در واقع قبل از تودیع وجه مصالحه نزد بانک کارگزار، ۲ درصد را از آن کسر کرد و بانک کارگزار مبلغ ۶،۹۵۸،۴۰۱/۰۲ دلار دریافتی را به سازمان پرداخت نمود. بنابراین، این کار "مطابق با روش پرداخت مقرر" در موافقتنامه حل و فصل بود که به بانک کارگزار دستور می داد "مبلغ دریافتی" به عنوان وجه مصالحه را به سازمان بپردازد. درست است که طبق این روش ۲ درصدی را که فدرال رزرو نیویورک کسر کرده در واقع سازمان تقبل نموده، ولی این ترتیبی است که ئی دی اس و سازمان در موافقتنامه حل و فصل خود با آن توافق کرده بودند. در موردی، مانند روش اول نیز که توافق شده بود ئی دی اس ۲ درصد را بپردازد، ئی دی اس و سازمان آن را پیش بینی کرده بودند. حال که دیوان بدین ترتیب مشخص نموده که موافقتنامه حل و فصل منعقده بین ئی دی اس و سازمان کاملا" اجراء شده، دیگر نمی تواند نظر دهد که سازمان در مخالفت با ختم پرونده شماره ۹۵۱ که در موافقتنامه حل و فصل مقرر گردیده، دلایل موجهی ارائه داده است.

چهارم - تصمیم

۱۸ - به دلایل پیش گفته،

دیوان داوری به شرح زیر حکم صادر می کند:

بدینوسیله پرونده شماره ۹۵۱ مختومه اعلام می گردد.

لاهه، به تاریخ ۱۴ ژانویه ۱۹۸۷ برابر با ۲۴ دی ماه ۱۳۶۵

کارل - هاینس بوکشتیگل

رئیس شعبه یک

به نام خدا

محسن مصطفوی

مخالف

هوارد ام هولتزمن

م.ف / ج.ح